

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3449/2024
29.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 576/24 од 19.04.2024. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 576/24 од 19.04.2024. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и петом изреке, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизији туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 576/24 од 19.04.2024. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и петом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1663/21 од 08.11.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиље од 27.08.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи исплати разлику између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду у периоду од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, чија висина и датуми доспећа камате су ближи одређени у наведеном ставу изреке. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, у висини и од датума доспећа камате који су ближи одређени у наведеним ставовима изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у

износу од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 576/24 од 19.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртом и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је путем законског заступника благовремено изјавио ревизију, побијајући је у делу правноснажне одлуке о исплати разлике плате и о трошковима поступка, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је поднела одговор на ревизију туженог.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18. 18/2 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Према члану 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

У погледу правноснажне одлуке да се тужиљи исплати разлика плате до висине минималне зараде, коју тужени побија изјављеном ревизијом, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења, Врховни суд налази не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе или за новим тумачења права. Дати разлози побијане одлуке о усвајању тужбеног захтева у овом делу је у складу са становиштем Врховног суда израженим у бројним одлукама донетим у идентичној чињенично-правној правној ситуацији, у погледу права запосленог на исплату плате коју запослени остварује својим радом, а која не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате у висини минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136. о утврђивању минималних надница.

Такође, тужени је изјавио посебну ревизију против другостепене пресуде у делу којим је потврђена одлука о трошковима поступка из става петог изреке првостепене пресуде. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредаба Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, нити постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, ако не чине главни захтев.

Под главним захтевом се у смислу цитираног члана 28. ЗПП подразумева захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или у вези са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија туженог против ове одлуке није дозвољена.

Ревизија туженог није дозвољена ни на одлуку о главном захтеву, јер вредност предмета спора побијеног дела износи 8.247,40 динара и тај износ очигледно не прелази законом прописани имовински цензус из члана 403. став 3. ЗПП за дозвољеност ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић